

در چهره در صورت تسلیح وجود شد مطلع دید آنچه دیوان شود و با انصاف ما با هم قاسم ریاضی خوشی که بود عاقله شش تنی از آن به جز
 جز چنانست از و حاصل من به از گوشه با هر چون خوش را اینم پیشش گندیز جای دل من به و که از هکتاب فالیه بیاسمین کوش
 بر کرد آفتاب خط عنبرین کیش به این ریاضی در تعریف است پیشش با و شاه عقرا ن پناه جان چون با و شاه گشته ریاضی از آن خسرو
 جم سپاه عالی مقدار به و ارم کسی که هست بس لاغز دار به بروی چشم سوار در هر دو گام به افتد که تو هم یک و دو
 کانه بر دار به و ما خندان همانا آن بیت مشهور است تا آنکه باشد بیت میرویک دو گام می گوید به که تمام ساخته مرا بر دار به
 و این دو غزل کجی در آن زمین استاد که بیت ای بیت سنگین دل همین بدن به و سلب تو راحت دفتره بلا به
 اسے رخ زیبای تو رشک من به قاسم رعنا سے تو سر و چین به لبه خندان تو یک فکر به رشته دندان تو در عدل به
 کامل سنگین تو ام بلا به ترس فغان تو عین نشتن به آهوی چشمان تو مردم عکار به غمزه خون ریز تو تا و کسنگن به
 کار و زلفت همه جا و گرسنه به شیوه چشمت همه خون ریختن به می کشد از رشک خط جانقراسے به سبزه فخر تو بریا من به
 جانب موی نگر از روی لطفت به ای بیت سنگین دل همین بدن به در ایام جا بلیت و آوان طفولیت شیخ فیضی نیر درین صنعت غزل
 بهما رخ گفتم غزل اسے قدیگوسے تو سر و روان به و سے خم ابروی تو شکل کمان به حلقه گیسوسے تو دام جنون به طره
 بندوسے تو کام جبان به هم لب جا ووسے تو آب حیات به هم خط کجوسے تو خضر زمان به آقا بوسے تو عین بلا به کشته
 آهوسے تو شیر زبان به لبه گیسوسے تو فیضی زار به خسته لبندوی تو خلق جبان به نزدیک زبان بحر بر این مجاله و نه تذکره
 میر علا و الدهله اشخ فیضی در دست من دید گرفت و در قے را که در آنجا ذکر او بود چون نامش خورشید پاره کرد و فخر نیز که در آن
 ایام تو به ازین خیالات خام نه داشت مطلع چهار چوری گفته بود از قبیل حیویات که قابل ذکر نیست امید اگر انا کاتبین نیز انما انما
 من باب بنیان شسته باشد میر حسن صنوی مشهوری گاهی بشو طبع انانی مسکر و از عالم میر محمودی است بلکه زیاده این اشعار از
 ایام است خواهیم هر بان با خوشی در پیش اعلی پیشش به که میر هم که غیری بید و گرد و گرفتارش به و له دل بر دهن سر و قدسے
 غنچه دگانه به رسوا سے همان ساخته امانه جو اسے به و له اسے نهال قامتت خرم ز آب زندگی به سر و را پیش بالاسے
 شرمندگے به فخر جابے خرم لفظ شاداب خوشسے کنم و این معما هم روح از دست که ریاضی اسے زلف کجبت درین معما
 ز عتاب به و سے در تو مرجم نه دلهاسے خراب به عکسی ز لب تو کشته در آب عیان به یاری گلے فتاده در جام شراب
 و ایایتم سین شاه اندک بیدیه با کاشش نیکوست منظر نظر شی چو پایش شکوست محسن خود نهاد هر پایشش به
 چون هر صفت ما برین پایش شکوست موحی قاسم خان بخشی است که از امر اقامی با و شاه عقرا ن پناه جان چون شکر خوب
 سے دانست و سے گفت مشوی و شیخ یوسف ز کجی دار و شکر پیشش هزار بیت اینچید از آنجاست در تعریف محبوب می گوید شکر

<p> ز بقدر سے قتاده در قفا پیشش ز لولو سے ترش ز لب گریبان روان افتاد در پایشش چو عقاب ز ساعد بر سر گل سته سته بر و چون غمزه زینق سر انگشت صفای سینه اش صافی از شیر </p>	<p> ز بقدر سے قتاده در قفا پیشش ز لولو سے ترش ز لب گریبان روان افتاد در پایشش چو عقاب ز ساعد بر سر گل سته سته بر و چون غمزه زینق سر انگشت صفای سینه اش صافی از شیر </p>	<p> ز بقدر سے قتاده در قفا پیشش ز لولو سے ترش ز لب گریبان روان افتاد در پایشش چو عقاب ز ساعد بر سر گل سته سته بر و چون غمزه زینق سر انگشت صفای سینه اش صافی از شیر </p>	<p> مرصع موی سندی بی بهایش نکرده از کمال لطفت دوران چو ز خود را پایشش دیده پالم ز بازو سمر استا عدل است کفش بر گل آورده در دست چو آید در بیاض حسن تقریر </p>
--	--	--	---

سیاحتش برتر از مدعیان است که ایجا تا کریم در میان است و لیلی معنون گفت که این بیت از دوسے سے کو بیذ بیت پر
 ز قبیلہ معنوز زیشش چو گل سفید یک کز این رباعی سے گفت که در خواب از من سرزده است رباعی اسے یاد خزان
 ز کوبے جانان بوسان با این تن مروہ فرود جان بوسان دشوار بود مرا رسیدن تو بخا لطفی کن و نوشی را تو آسان بیسا
 و لہ غار بادۂ غم چند دار و سرگران ہذا سیاحتی و از غمناکے عالم داران بار اولہ ساتیا تاکے زود در ان بہ شرح بد حالی کہ نیم
 شیش کن کہ یک ساعت دل خالی کنیم آخر عمر ترک سپا گیری کرد و استغفار نمودہ گوشہ عزلت گزید و چہ خوب کردی اگر از شاعری نیز
 استغفار کنی وفات او در اگرہ در کتبہ ہندو ہفتاد و نہ بود میرزا وہ علی خان ولد محرم بیگیت کہ از امر از شہرہ جنبت
 آشیانی بود با خلاق پندیدہ موصوف بود سبب مایل نظیر داشت و گاہ گاہ شہرے می گفت از دوست سے شام چو از ہر گلشنے
 نقاب تاب نیا و کوہ شہت آفتاب در سنے ہندو و نو دوشش در کشمیر کہ معقوب ولد یوسف خان کشمیری بر سر محرق قائم جان
 میر حکیم شہنوں آور و اور جنگ مخلو کشتہ شد مغربے سے مروی از سادات طباطبایست ہر ایام طفلی کامران سیرا پیر
 بود قریب پنجاہ سال در ہند بود و در سنے شامین و شہادتہ ہم در ہندوستان از عالم رفت این وہ بیت از دوست کہ اولہ چند
 داری ای فلک چون نہ سرگردان مرا تا کی داری بغیرت میر و سامان مرا گفتیم باہ و در دل خود برون گم در دم باہ کہ نشو آہ چون گم
 مرادی ہر اباوی از طبقہ سادات پنجاست ہندوستان آمد و در سنے ہندو ہفتاد و نہ فوت شدہ نتیجہ طبع او
 جنبی بیاد کار ماند از ان جملہ انکہ اسباب نمود رخ ز پرودہ کہ صحت صفاست این یعنی کمال قدرت صنع خداست از
 طالع نشد شبی زخمت کو کب مراد بطالعی و تیر گے گنج صفاست این ز سنا ر خوشدلی و فراغت طبع مدار در خاکدان و ہر گشت
 سراست این بکنہ شہ وی سخاک مرادی و گفت یار در راہ عشق کشتہ سنگ جناست این ای سہل غم خیزیدہ غبار
 رہش مشوسے مارا چو یاد کار از ان خاک پاست این کفر زلفش کہ بود ما یہ ایام ازو تا سلام اگر دی گیرد انم ازو
 گریگ کوی تو در مرتبہ از من پیش است لیک در راہ و فایمچہ چایم از غبان کہ زلف نہشت رخسار ساختند خلقی بدام تو شیر
 گرفتار ساختند کہیم من دہ از ان کلمہ چو چوختی بستگی گرفتار چون دیوانہ با سایہ ہم بستگی بروی پارفتنا تا خاطر خوش
 نیا و مند ما را بیان کن نوشت تحقیق سخاک سے اصل از دوست بعضی مردم وہ عقیدہ احد اسلام چنان پیدا شدہ غلط عقلم کردہ اند
 چہ در خیالات ما و ز الہ سے کری طرفہ دارد و ہمبار دو مرتبہ در ہندوستان آمد و رفت از اشعارتہ نسیم ہر بیت اسباب
 چون نقد ہستی معنون غم نگار سے بود ہذا نقد یا مر زہش کہ با سے بود و کہ در عاشقی ملاست بسیار بودہ است
 آسان خیال کردم و دشوار بودہ است ولہ تا چہ نہ شب چرخ از گل سیاغ افرشتہ است گشت بک لاوا شہر بک و اش
 زبان سچ سے بل یک دارد و از ہوا سے طبع او این قطعہ است کہ در مرتبہ اخیر منہا آمدہ و گفتہ قطعہ کشور ہند شکر شہت طوطیا نثر
 شکر فر کوشش ہمہ ہند و ان سیاہ چن یک سان جیرہ بند و کوچہ پشش ہمہ صلی ہروی میرزا قلی نام دارد صاحب
 دیوانست و صاحب طرز سلیو شعر آخچان داشت کہ اگر تا این زمان زندہ سے ماند اکثری را ازین جا مکاران دل از سودا سے شعر
 و سروی باشد و زمان وقوع یکی را از شاخسان با او جنبت ساہا و خدمت تو رنگخان بود و در مدح او قصائد نظر ادا و آخری گویند
 کہ جب سے بلغانی ہمز بودہ لڑنگ خان پسنیری در کاسہ او کردن تا از ہم گذر آیند و وفات او در مالوہ بود این اشعار از دست اسباب
 ہست کہ ہر تو با جان ہنی رود کہ تا ک گشتگان گندی سرگران شود ولہ ہمیشہ تا وہ بیگانہ بنید لغز کہ احتکاط چین را گئے
 چہ نام کند ولہ سچہ راست حل اہل زدن کشتہ عشق و بگیا ز یاد ہم چہ تا دارد استخوان نام ہندول سچی گرتو کند ہمیش را

پندارین حیلہ شکیہ با دار و ولہ جان بزم چلت سون شاد یعنی کہ دل
 کین ستم نادیدہ روزے جیند با بزم سباحت کہ با آنکہ ستم پسیدن با آمدہ مردیم کان یاز کہ سیدہ ز غایک ماننا
 سیم و بر بزرگ کلمہ رحمی آید کہ تو خوبان چو او ماوار سے کہ با ما کردہ و بعضی بجای رزم شک سوزیند و تیریناقدان سخن شوق سید اردا
 کہ ستم از غم دل آن بچمان میدی کہ برعاش تر میکن صیاد و سبیل میکن ز روش ولہ مانخواہد کہ بر کم شود استودہ دن شرم
 با سے کہ بر آنکس جان کندن خوشی ولہ افکن عام تر از با ہنا و خوش دلم کز شرم آن نگاہ بزم شکافی ولہ محبت بدین
 اندیشی کن غیر جفا خود سلسلے کہ بچار از وفا نشاید کس در دل خرابے توی سپارم اورا بچہ کار خواہد آمد کہ بگاہم اورا
 ہم آخرت دشمن ہمیشگی از یک دم کہ بعد بزار حسرت تو بیگز از م اورا ولہ خواہم با جنین خواری ز بزمش زود بزمیم کہ
 پندارم اگر نام دمی خوش شود بر خیزم پس از غم ز بزم بعد تقرب در بزمش سخن از وفا سے بہن کند تا زود بر خیزم ولہ
 میا بہ پیشش من چون امیدت نیست مجال مرگ مرا دیدن آنکس نیست لغاتے ہوس گفتگوست با تو مرا کہ تاب
 نامکشیم با وجود خیرت نیست تو با قیسی وسیلی تغافلے دارد تغافلے کہ کم از صد گاہ حسرت نیست ولہ می تمام
 خوش را و اگر ستم از سودا سے او تا فریب عشق من کم سازد استغنا سے او ولہ صد بار بخوش شہ ام و صلح کردہ ام کائنہ خیر
 نداشتم از صلح و جنگ من ولہ پیشہ کہ میگذری و حشیانہ از میلی مگر بازہ کسی را شکا نگر دے ولہ سیالین توان سے
 نفس سے آید ہی میلی کہ از شوق قدوش فرود قدم سالہ پیخیزد ولہ وفا سے محمد گمان از تو ہے وفاداریم کمال سادہ و تنہا
 اینکہ ما داریم ولہ کسی اگر سبب وصل یار من شدہ است ز سر گرائی او شرمسار من شدہ است بطرف فرود وصلی کہ داد و دہیز
 ز ساوگی سبب انتظار من شدہ است ولہ تا با بند بیان خروت سنان و من تو غیر در زیم شنید میان من تو تو نیالی ز حیا
 سخن من ز حساب تا چه سازند رقیبان ز زبان من تو ولہ فاعل من رسید و فانا اہلنا نہ ساخت اللہ سر پیش و
 حیا را اہلنا نہ ساخت جامع منتخب سبج کردہ و کلمہ سے از خلق خواست کند سبج لاجرم بدخوے سنگار اہلنا نہ ساخت
نکات قیمی اور انک اکلام گیر و وضع درویشانہ دار و در کجے باشد چشمش کم وقتے باشد کہ از اشک غامے بود و در ہنگام
 غربت کشتی بکشتیان می گویند کہ حکم غریبان و یار عدم پیدا کرد از اشعار است ایما ت آب شمشیر شہادت شست گرداختہ است
 لبر و ہوس و مسلمان کشتی یک خزانہ ولہ سازند بخت درون ضرر و گمان و آن گاہ بر جرات دلہا تک زیند تو مرم دل
 ز طبعی بختہ نگین ولی بان فرہ تلخ نشتر حکیمے بقدر جوصلہ عقل نیست باوہ عشق تو شیر پیشانیستی کہ با خرسے
 ولہ صاحب چشم کہ داوست ز کسے آب کہ از گاہ تو پوسے ستم نے آید ولہ خون چکانست یک تیغ ستم سے ستم
 لے پے آخر بد رخا نہ قاتل برود ولہ فزائنا سے خیال من از ذخیرہ وصل چنان پست کہ چشم ہمینی آید سپاہ عاقبت چون بر یک
 ستیخ می آید سمند فتنہ زین کن خوشی را بر قلب لشکر زن ولہ چند پاس وعدہ ہر جو فوادار کسے چشم بر در گوش بر آواز
 بار کسے در در این عاقبت حضانہ منت مہشہ دای کنزیشان تنای وفادار کسے ولہ کہ ہین با و این مشاطگی کرد
 لہ سنبل بر گل رویت پراگندہ ازل را با نہ روی تو پیمان ابد را با سز زلف تو پیوند شکر اگر مروتے با شیم نکند آشنایے با
 شکر خند بر و ناخوس سخن بچسبان در ان کشور کہ سب باشد خداوند تمام کلیات اورا کہ شیخ فیضی از دکن آورده بود و در
 ہمہ اشعار او رنگ شعر از زمانہ ازین طرز قدم بیرون شہناوہ و از عشق و در دستے و معنون تازہ بوشی تہ آہلنا نہ ساختہ و ہنار ان
 ہمین قدر مختصر ساختہ و اصلح دانی او انجیا قیاس من توان کہ کہ مطلع دیوان او این بیت است
 ای جود تو سلم مقالہ

اندام قلم خود تواجیه عظمی نام که از او بود و سر از زبور زن خود را بگشت و گشت او را از غضب شکر جلال
 دین الکر سال فوشن از او پرسیدم در زمان گشت آن نجیب سیر بی رخ آن بیت جهان افروز گشت آن
 شہاد و تم کسب ظاہر است نکل این تاریخ میر علاء الدولہ صاحب تذکرۃ الشعر اٹھاد بود و این مطلع انخواجه عظمی است
 در دل تو ان پیش تو اسے جان گفتن جنتی تو ازم ازین درو کہ تو ان گفتن بیعت میر علاء الدولہ مطلع خواجہ ابراہیم
 والا با وجود این مطلع استاد کہ مطلع شہادتی است مطلع استاد اینست **ما شنیدم کہ تو ان لعل ترا جان گفتن**
آتش و دلم اقامہ کہ تو ان گفتن موزون پر شیخ پر اگرہ است کہ خطرا جنت تلک گوئی نوشت و فقیر در زمان سلیم شاہ
 امرا در پشاور دیدہ بودم پیش ہم جو اسے قابل بود از صلا و خط و قوفے معتدیہ داشت و شعر کہ کسیر کسیر انکیوے باخت
 این چند بیت از وی او کار خوشہ شد **آبیات** مرا چہ سو ز گلہاے رنگینک بہار چو نیت ہے تو دلم بر اہنج رنگ قرار
 گواہ در دین در و مند غمخونند سر شک سرخ و رخ زرد دیدہ بیدار ولہ اسے یافتہ ز عارض تو ما ہتاب تاب و سے
 سوختہ ز رشک جمال تو افتاب ولہ ہر ناوک تو ای بر ابرو کمان ما چون مقرر جا گرفتہ ہر استخوان ما تیرے کہ بر
 دل اہیہ ابرو کمان زوہ مرہم ہنوادہ بر سر دماغ ہنمان ما از ہندوستانی آزادہ موندنیت کلام ہمین قدر تمام است محمد
 یوسف صاحب سن کہ مولدش کامل و متشابہ ہندوستان است در خط شاگرد اشرف خان است در عنقوان جو اسے در سزہ شامیز
 و شہادتی ہنگام مجاہدہ قلعہ سورت از گور ات وفات یافت و صریح تاریخ فوت اور اشرف خان یافت و قطعہ را میر علاء الدولہ
 با نظریق تمام کرد و قطعہ محمد یوسف مفتاح ملاحات برقت اند ہر اشک اندیدہ ریزان سلیہ تاریخ او گفتا غزنیے
 کجا شد بیت مر اسے غزنیان قافیہ معروف و مہجول بسیار طرفہ واقع شدہ انیغیل صاحب خانہ انور یوسف مذکور است
غزل خوش وقت آنکہ جاے بیجانہ ساختہ و پاسے خم پر ساعہ تجانہ ساختہ آن کس کہ دادہ شیوہ سستی چشم پارہ
 ستم از ان دو رنگس ستانہ ساختہ **وری خاسے نیافت حقیق منزل از ان بگوشہ ویرانہ ساختہ** گفتم کہ خلیدہ
 من کن بنا ز گفت در رگزار سیل کسے خانہ ساختہ زلف تو گر دشانہ پریشان شکستہ باد دست کہ ہر زلف تو ان شادہ ساختہ
 ولہ و بجز تو آرام بنا کام گرفتیم ناکام ہجران تو آرام گرفتیم منظر تی **شہر شادی** شاعر و نقاش گو بہت با کردہ در
 ملازمت ہر خان می بود و نظم شاہناکہ خیال کردہ بود و استانی چند از ان ہاتھم رسیدہ حضور صاحبک سکندر سور کہ ہنکار
 شجاعت محمد حسین خان بود و در پیتیالی منظر اور و خان شاعر الیہ و غلاما کردہ آن ہنر نیابت بریب از آقا زما انجام دہد گفت و در کتب پنجاب
 خاطر خواہ بود ان سید ہر صدیق اصلاح و ادوہ صیاح و مجلس آمدہ جو اند و ضلہ معتبر یافت و ان بہت اتان مجلسہ است
 پیست زون فریش فلک گشت کہ **فلک شد سر اسعیدہ زان کرد و فر از ان مطلع اہلیا بہ کثرت و اردو کہ نقش ہے اندامیات**
 ہمیشہ ما ز فراق تو بے سرو پا تیم ترا کسے کہ بخاطر تیر سدا تیم ولہ خط کردہ ماہ عارض آن ہمیر نگہ ہر دو نشان جنتہ دور تر نگہ
 بر روسے ماہ سلسلہ عنبرین بین حد بنفشہ بر رخ گلگ ترنگہ **ہن چشم ریزین و مژدہ تا وک فلکش** ہر رگنہ از عشق خطر در
 خطر نگہ کار آمدنیش ہمان بہت اخیر است و باقی خود معلوم است کہ دست ز بہ و گوش **ہست مدالی ہمدانے**
 در ہندوستان مشہور بجدیری بود و قصائد خوب در مدح میر محمد خان گلان گفت و از عتہ بد بسوس کہ ہر کس جنگ میکرد و جوالم ازین
 از ارمی کشید از دست **سے** نمی دانست محبتون عاشقی ربوعاے عالم شد منہر روحای عشق و طشتے بر من مسلم
 در نظر آید ہلال عید مانند کلید تاکشاہ قتل از بیجانہ سائے شام عید شد عیان از پر وہ و گویا **ختر نقاب** خندہ ز صفا

ستت طاهر حساب مراد است جسیه اسبج دبر الفها چو بر صغیر خطها سے سحر سی سبر واروی در سلسلہ خان
 اعظم بیوہ طبعی خوشش داشت بعد از شمع کجرات متوجه دیار خود شد این ابیات از کتاب طبع است
 آنکہ چون شمار سنگ خوشترن کند بر چند در شماریم یاد من کنند و لہ عاشقانیم و ہر کوے بلا باوا سے ماست۔ عالی پر
 فتنہ و آشوب از موقوفات ماست ہر کجا اندوہ و محنت پیغ آجاسا کہنیم ہر کجا آشوب و غم بسیار آجاسا ماست
 با چنین بد حالے کامروز داریم از شش مرگ نامیخواہد آنکو در غم فردا سے ماست در میان غمش ہر گشتہ آیم سایہ است
 آن سہیہ بختی کہ در روز چنین بی پای است با مقیم از نازگفتی نیست پروای کسم آری آسے کی باں خوبی تہا پروا سے ماست
 ولد قاضی ابوالمعالی زینارنگاہی است جوانی است شکستہ عالی مشرب رنگ بد خو بود بعلت بو اسیر و لاہور از تہبان در گذشت و
 شمع آن مطلع شمع سعدی قدس سرہ کہ بیست کا فلان از بیت بجان چشمت دارند یازنی آن بت پرستید کہ جانی و
 اور است مردہ حسرت برد آندم کہ ہری دست بہ تیغ کین عطارونی آنت کہ جانی دارد محوی بہندوستان نور سیدہ
 در خدمت خانخانان ولد سرخان می بود زیارت مکہ معظمہ رفتہ در رباعی عدیل نداد و از دست رباعی اتان لہن بردی ہچوہ خواہد بود
 ما خطہ حسن اسید خواہد بود کہ خانہ زخمت آقام سازند روز سن ہجارت سید خواہد بود اقصیٰ من جان و دل خریز
 نے دانستم من گریہ اشین نمی دانستم تمام بمن گناشتی و نہ نشان اسے عشق ترا چہ بن نمیدانستم ایضا
 ہو سے کہ زکوے عقل بیرون میگشت اولہ ترا از ہزار مجنون بگشت دور از تو دور و دم آن گم شد
 راہ در باد یہ کہ باد پر خون سے گشت مٹھری سبیری صاحب دیوان است و حالاً در وطن خوگن سجدتی شیعہ
 حالت شعرا و انین ابیات کہ اقل قلبیست میتوان دانست کہ انتہا حسن کار ترا پیش سے برد ورنہ صلاح کار ندانستہ
 کہ چیت ہو مطلع ابن استاد دارو کہ بیت تو حمد استوار ندانستہ کہ چیت بودن بیک قرار ندانستہ کہ چیت
 و کہ فدائے آئینہ کردم کہ دلستان مرا درون خانہ بگل گشت بوستان دارد رباعی منظر بچہان چو بی نصیبان میباش
 و بگل بنواسے عند لبیان میباش با دیدی سے از خوبی عالم می سا همان نظارہ چون غریبان سے باش
 شمع محمد و پلو سے در علو حسب و نسب و فضائل کتب و موروثی بگمانہ زمانہ بود بعد از ایشیاتی غریبہ چندین سالہ
 فقیر ابابو لبائے کہ لشکر سفور بغیر شیعہ چہ پیوہ متوجہ بود اتفاقاً در نواسے قضیبہ باری صحبت افتاد و بنا بر سببے وقت آن بہت
 و سکا لت ماجدان شوق بیک ساعت کشیدہ ایشان با نجاست و من بد نجاست افتاد و در اول دہ احوال حسبہ و مجملات معلوم
 گشت اگرچہ نسبت نشان او ذکرش در ذیل شعر الطافتے ندانست اما چون گلے بہ نظم می پرداخت ابن مطلع او سیاہ گار گشت افتاد
 اگر بروز غمت صبر اختیار کنم چو اختیار نماند کجوبہ چارہ کم نوید می شرمی سے صاحب دیوانست در ہچو چاک بیک شمتے
 سیرخان بر جسی گفت کہ نقوش آن بعد باران طوفان بازار لوح زمانہ نمونکہ در این چند بیت از دست بہ ای بود ان شریف تو سہای ایام
 خان من خان سرو شکل سلاطین بیام عاجز از ادوی فیم تو سندا و رک قاصر از قصر جلال تو کند او نام سخن نیست مرا شرح کنم
 بر نواب سلطانیت مرا عرض کنم بر خدام دادہ منصف شیگری عالی را بکنجک بیک سبب چیت ایام خزانام بہ شتو
 داخت از احوال تو پیش گویا کہ تحقیق خدم فرض بود بر حکام امر وی بود خود آسا و نوندی تہکش لیسے بود بز نایل و نرم
 و خود کام کار او فکری خواہد امیر بیک وزیر عامل سلسلہ حضرت نزار ابرام چیرہ سے و گرا زو سے پر ہی معلوم است
 دارم از حضرت خان شرم کہ اسلام فقہ کونہ نبر فقہ روم الفقہ فقہ خوانی کفر از حالت آن بے اندام

...بوی چنان بود در اطراف سلول که بر آلوده فخرین ز انجمن توام
 یکدیگر بر تنجست زندان خواهند همه سگان نمود
 چه در صبح و چه در شام شب و قویچ و لوباس پروق و استقا
 سب گرم و کدو دانه و مسرع و سرسام زار و بچار
 چو از یاس در آبی لعلج نویسد دوائی تو حکیمان تمام
 قی سمیون و گدسک بچہ دہ روزہ الت خرس و دهم
 و سرگین جت م ای خوش اندم که شو و قبض ز قویچ لوسے
 نسخہ حقنہ نوبند اطباء عظام دست خرباسے شتر
 شاخ نبرد گردن قاز کله خرس و سر استر و دندان گراز
 و این فقرہ منثور نیز از ان بخواست که روزی بر خذ گدسک
 و ماژہ نشسته در سردیوان بن آفت که اسے سگ در برابر من گدسے خورے
 گفتم روا باشد که دادم سگ در برابر شما که
 توان خورد و چون نویدے واحد العین بود چشم از قباح
 پوشیدہ با شمرده و صاحب تذکرہ اصل کہ میر علاء الدولہ
 باشد این راہ واکر دہ و ہر چند بخش نویسی و عیب کشیے
 و اب صاحب این انتخاب نبود اما بطریق عمیا و نقلیہ بچہ خوشا
 طبع و گوے ہنگامہ عبارت بنیمنہ نقل منوہ و شت کرد امید کہ بنیایان
 روزگار و دیدہ ناویدہ و کردہ نا کردہ شمرده و این عیب
 و عار را اغماض فرمودہ در گذرد و عفو فرمایند کہ انخوفے
 الکلام کالمسح فی الطعام فقہ است سلم نزدیک علماء
 سلام ہر چند تخریف منوہ بجایے اہو الخوفے الکلام سے
 خوانند و عبارت مقامات حریرے تفریح باول سے نماید
 نہ تانے و این چند بیت از دیوان نویدیت اما معلوم نیست کہ ہمیں
 نویدے مذکور است یا غیر آن میاست خذ گدسک کہ عمر سے
 جاسے در دل داشتہ دارم سناں آرزوے کہ تو حاصل داشتہ دارم
 ہمان فتیدی کہ در اول من سکین ہر گردان
 ازان لیلی و شش سکین کسلسل داشتہ دارم اگر از گریہ شدت
 تاریک چشم من خیالت را بدان صورت کہ در آئینہ دل داشتہ
 دارم بگیرے آشاوتم کز آبدیدہ عمرے شد بواے خون پائے
 کہ در گل داشتہ دارم نویدے مرغ دل را کہ خذ گدسک
 غمزہ اشک عمرے سخاک و خون چو مرغ نیم سہل داشتہ دارم
 ولے ساخت سودای سز زلف تو بیتاب مرا جانم ادب
 از چہر تو دریاب مرا آورم تاب جفاست ہمہ عمر دے
 اینکہ باغیر شینی نبود تاب مرا دارم از گریہ نگہ بر کویت
 حوز را کہ سر کوسے تو مرسم کہ بیتاب مرا بقرصے
 سز زلف تو یک چشم زدن نگذار دشہ ہجران تو در خواب
 مرا گشت تا جمع نویدے دل من باغم تو رفعت از یاد
 پریشانیے اسباب مرا ولے گزرا بریم زغم و مہدم خوشتر
 باغیر کسایت نغم از الم خویش از بخودے عشق اگر پیش
 تو ظاہر کردم غم دل تو بگذران از گرم خویش میخواست
 نویدے غم دل پیش تو گوید چون و دیدنت کرد فراموش غم خویش
 ولے تا خذ گدسک از دل انگاری آید یون جاز
 غم فرود من صدبار می آید برون ناوک و دل و زانو و سینیے
 انگار من جا گرفت آسان ولی دشواری آید برون بر
 سر کوشش من بیچارہ از نہ طافتی میروم ضد بار تا کی بار می
 آید برون ای نویدی از درون خرقہ پشمیات گر
 سلیمانے چہ از ناری آید برون ولے نہ فکر آخرت واری
 نہ دنیا منید انم نویدی در چہ کاری نشانیے مولانا علی
 احمد ولد مولانا حسین نقشی دہلوی مہر کن است کہ فاضلی ولی مشرب
 و استاد شامزادہ بزرگ بود و پدرو سپر مرد و این فن را کہ سے
 نشانیہ دور گذر اندیدہ اند خصوصاً مولانا شاد علیہ کہ امر و زلفش
 نگین او کار نامہ روزگار است و در عراق و خراسان و باورڈ
 الہ ترکیہ اور اہمیتن و تبرک میرند لفضائل علی و کمالات انسانے
 مستحق است ولیکن این فن خزنے و این شیوہ کسی عیاشیے کھے
 موسیے اور پوشیدہ و بان تخریب در سپاہ گرسے و ملازمت ہم چند است
 فی تربیت و اعتبار کہ فی باسیت نیافتہ عیب ہر سیر
 بیچ کمتر از امر اسے نامہ از نو و علم ہیئت و طبی را خوب و زبیدہ
 و طالب علمی او میر تہ کماست و در جمیع خلوط و بطونی دار و در انشا و اہل

خیزنی لاف کہ در ساحر سے
 بر خشم تاوردہ روزگار
 شرو ملک ہمہ داسے منہ
 ان ہم امروز دین داو سے
 شعلہ برشت تاز گہ پائے پاک
 سنجہ تو گفتی و گران گفتے اند
 بقت منقش کہ درین خانہ
 سبزہ آن باغ زرباغ و گد
 بد کہ ہے سپوہ سری بر کشید
 پذیرے نقد گسان سوختن
 نرسب بیگانہ فراموش کبر
 فل صفت سرفک میرے
 سخن جویش تقاضا چہ است
 نے چو طب سہیہ پراختہ ام
 منہ چو ابلیس بدم نزن
 لقلہ در زہرہ و ماہ انگنم
 من کہ بجا دوستی شہرہ ام
 ولت اشکار کجام من است
 بر کباستا و اراوت برو
 رو چہ پروئے تو نگویدے
 حریر اگر بیان آورند
 تو کس با رو کس با تو یار
 جو عیب توینا بد کہ صفت

سامریم سامریم سامریم
 اہل سخن بر اسم آموگار
 عالم اقلیم معانی منہ
 شعلہ آتش تریبان آویسے
 لاف نزن منیت چو کو خنک
 در کہ گفتے و گران سفته اند
 رنگ وی از خانہ بیگانہ
 ہر گل رعناش زرباغ و گد
 بر کس از ان داند منقش
 چشم ہمال و گران و سخن
 آب ز چشم خود نوش کرد
 میوہ بخرشتہ بنی آورے
 برین دختہ منقش چہ است
 ہجو صدف پروردگست
 حالت من در نگردم نزن
 منجہ باروت بجاہ انگنم
 ہم فلک ہم در زہرہ ام
 سکہ این بلک نشا من است
 در دو جہان سعادوت برد
 عیب تویش تو جو نیسے
 عیب تو کتیک زبان آورند
 عیب تو بر تو نشود آشکار
 و انجہ محبت تو کشا بد کہ صفت

مخمس معجز و عیب و بیست
 ہر نفسم برودہ ز جادو شکیب
 جو بہرے سلک سخند انیم
 دمعے ایجا دمعانی مکن
 طبع تو بہر چیز در ہوش بند
 خانہ کہ از نظم بیار استے
 طبع تو در در کوش باغیان
 عنقی آن گر چہ روان پرور
 تانگی آن نہ ز باران لشت
 جمع مکن گفت سخن پروران
 کہ خطری آب حیات تو کو
 سرو کہ بر چہ بیخ بساید برش
 من اگر از شرم بگویم سخن
 من اگر از بندگش ایم زبان
 سامریم من کہ زور عشقون
 این منم آن ساحرہ ہا دوزخ
 سامریان در گہ موے من
 از سخن طرز سخن یاد گبید
 یک سخن از نظم تو بنود درست
 لیک لغت تو بلا معکران
 شعر ترا پیش تو سخن گنند
 وہ کہ کی بارند اصبے و ربیع
 زمانے کہ این تذکاری کو شتم و خند شعر اور ایسا دکا طلب سدم

شعلہ نور خورشید و شعلہ بیست
 ہر نفسم سر ملک قریب
 عنقی نے نقد سخن را ششم
 شمع نہ قریب زبانت مکن
 یک سخن تازہ نشد کوش زو
 آب گلشن از دگران خواست
 ساختہ باطن ز نہال کسان
 لیک ز خون جگر و گریاست
 از خوسے ہیشا نے باران لشت
 کسب مکن بر زرد و سحران
 در شکرے شاخ نبات تو کو
 چاشنی سپوہ نبات در برش
 حل یہ بیدارے من مکن
 لب بختا سپد زبان اوران
 لغتے از سحر بر ارم بروان
 کہ سخنم یافتہ جادو و راج
 باطلہا در جہ جادو سے من
 عار مکن دانس استاد گبید
 مضحکہ اسل سخن نظم لست
 انجن آراشے سخن پروران
 در پس تو لعنت و نفرین گنند
 مولی و سخن از ہزارے ذریع

ین رقعہ نوشت نقل وقت
 جو اہر سعادون وقت
 رو خا کسا سے ولالی سجا و انگہا رو بقرار سے کہ جو ہر مان کا زمانہ
 نوق و دریا نوردان کار نامہ ذوق بزلال اخلاص شہتہ ہر شہتہ ناز کشیدہ اند تثار قدوم مسرت لزوم آن گمانہ روزگار و آیت
 پروردگار کہ دل عیب و افش جام جہان ناما سے پیش بنیان حقیقت و اتمہ ضمیرش منظر لاسیہ انداز وقت است
 زردانیدہ معروض بار یافتگان مجلس بہشت آتین و محفل ملائک نشین ہر ساندکے کا و لغزۃ اللہ تبارک و تعالیٰ کے کہ میں جو
 ان عدیم المثال معدوم النظر بسر وقت این استادہ کہ حرافات متفرقہ راجع سار ز آفرین باد میں حسان کہ در ما
 مرزہ ایڈو جزو سیکے از انشا و نثر و دم از مشوے وغیرہ ہواشے خدام می نوبہ دیکھا رہ شدہ بہشت انکار اللہ جل جلالہ

فرد ایامین فرد یک جا می سپارد و مجازة الوقت آن چند بیت ششوی که سامریم سامری در مطالعات فرستاده شد اصلاح فرماید و آنچه
قابل و شایسته باشد جدا سازند و سلامت باشند و از جمله قعات او این رقعہ است که در باب اول کون بادشاهی و سکه ابایی کرام آنحضرت ما
صاحبقرانے نوشته بتقریر سائیده نقل رقعہ عربیے یا سابق سوج و قاق الفضاائل فی مضائق مجمع الالبا جدید الافاضل و بار
سہام الفاضل من ہستی الکمال الی کرات قلوب الاعالی والاسفل و یاقارع کتاب المسکین سویت الشواہد اللوآجہ و یافقہ بواب
مقلقات احتیاق بفتح الحج القواطع کبیت حالک فی ہذہ الزمان التی کل یوم سہا بنس اہل الفطانتہ سن نجومی یوم یفر المر من اجنہ الی
قولہ ابیہ لان سطح ہم الہما عیوب غیر ہم فلما کان اخوان ہذہ الزمان خواہیں العیوب قویں لغیر ہم لانہم لا یظفرون العیوب فبہم و ہذا
شادت قلوبہم و تصور ہم و نور العبار ہم ختم اند علی قلوبہم و علی سمعہم و علی البصار ہم عشاوہ فکیف یعلیون احوالہم لاسیما احوال لاخوان ہم
مغذرون قد ہم فی ہذہ الضلالہ و اخیر نے کس احوال نفسک التی سبہ ملکۃ الطباع نزمیہ و صفارہ و شمسہ اشعاع لعدو ضیاء منفردہ بالاشعاع
الہویۃ و الکتبید کہ لا ضایق لکوتیہ و الالہیۃ جامعہ الکمالات الالفنہ و الافاقیہ حفظہا اللہ تعالی عن جمیع ملاقات اسبمانیہ و البلیات الروحانیہ
خطا و امانا تا کمالا و اجلس علی ذیل کمالہج التقصان و کان اشتغالی من اول ذی الحجہ الی آخر ربیع الاول بحفر نص السلطان العاوی
و الخلیفہ الکامل و نقش فیہ اسمہ العالی و اسم اللہ بحدادہ المتعالیہ سیرت پور صاحب القرآن الفصیح سبع بدوۃ مشتمل علی شان و واریہ و دایرہ قافیہ
و الباقیہ فی اطراف الی آخرہ و این نقل رقعہ نسبت کہ نجد ام شیخ ام یعقوب کثیرے از لاہور نوشتہ **نقل رقعہ عربیہ**
لبس القواد محل شوقک و حدادہ کل الجوارح فی ہواک فواد کچہ عالم از دست شیون نیر نجابت این عزیزیم خان
کسی کشین برقع پوش بلند کلیا کہ تمام کون و فساد از زبانی تامہ بزور اسفون بر پی وارد شیشہ نیلی در آوردہ بند کردہ و سیران شیشہ
بویہ شمع گرفتہ بچندین ہزار قاتم افروختہ منجمیم ساختہ نہ یارای آنکہ از درون آن پایی گریز بیرون توان نہاد و نہ امید اینکہ از بیرون دست
بدون توان رسید نیست فریاد بسی کردم و فریادرسی نیست گویا کہ درین گنبد فریوزہ کسی نیست لاجرم در بند بادی گرفتار ماندہ سر بہان
ارادت نہادہ و ہر گاہ کل ملک و ملک را نسبت با خیال باشد پیدا است کہ نوع انسانی سچا فرد و احد را چہا کہ در ان بندوست یا تو اندزد و
خود را از قید آن زندان خلاص تو اند ساخت مگر مرشدی کامل و مادی کل کہ بانواع تائیدات ربانی و اصناف الہامات نیر دانی آراستہ باشد زور بار
مکتوب الہی و پامیر دے مجاہدات و مکاشفات غیر متناہی و بتبروی بنمودہ ازین ہملکہ عظمی و منجمہ گیری آن شخص اتواند بر آورد و بحق درین زمانہ
عارف صاحب کما فی کہ بزبور اوصاف مذکورہ تجلی متجلی باشد سوانی ذات مجتہ آیات علی ملکات قدسی صفات آن گمانہ روزگار و بظہر آثار
رحمت پروردگار شہانہ کہ دل عیب افش جامہ زبان نمای منین بیان حقیقت مراتب ہمیشہ اضطراب رصدندان طریقت است کسی موجود نیست
کہ این نام را پند قید جسم و صورت کہ یکی از ان افراد است کہ از نوع انسانی بیرون نیست بتوجہ عالی از جمیع قیود کہ مخالف سن عوی و قوم و مطنوی علیہ
افضل الصلوات و اکمل الثنایات است بر آوردہ گاہی بوقت حضور بدعای حصول مرادات ظاہری و باطنی و سعادت صوری و مکتوی و مطلوبات
کونی و الہی یاد آورند کہ سید و موصول الی اللہ و جبل الہین دین میں حق غیر ازین نمیتواند بود امید و است کہ حق سبحانہ و تعالی ایشان را بتسبیح نذر
گراہی و مخلصان نامی از جمیع مکاتہ دوران و سکارہ زمان محفوظ و مصون داشته بر سر مجاہد حقیقی و معتقدان تحقیقی نگاہ دارد و بندہ کمال کرسہ
تاسیستہ ہمایں جمال خان ولد میان سنگن بداد نیست کہ سبق ذکر یافت جوانی بود در غایت رشد و بحسن خلق و خلق موسوم و
باحف توطن تعمیر توان گفت کہ در بدادن محبت او بود اگر مجموع کل بی بقا بود سے در شعر آثار از و ضلی می ماند اما احبش نہ است
کسب فضل خداوند است کہ اسبالت بشنوائن نگتہ بنجیدہ ز پروردہ عشق کہ بہ از زندہ معشوق بود مردہ عشق بود کہ ترکیب
نظم ہنگام سوار سے زوہ لہتی دارم ازین زخم کہ کاری زوہ و در تیغ آن مطلع خان کلان کہ در جوانی حاصل عمر مشاہداتی کند

گفته که بر سینه های که خود را کثیر از مور می نندیدند فاقبت بر باور صفت آن جناب است که در وقت **عفت** الی من بعد بود که در وقت
 بر پشتی هر صندلین مطلع اور است که است روز غم شب و روزی آمد پیدا کرده ام و روزی در میان درین ایام منید اگر در وقت
 شاعران و بر هر چیز خوب با گفتند اما بچکدام در برابر بنیاد سخن چو در صفت بود که در وقت **عفت** الی من بعد بود که در وقت
 احدیت و محبت میر بجز معین و جوانیت قابل **عفت** الی من بعد بود که در وقت **عفت** الی من بعد بود که در وقت
 معاصره مند بود از دست **عفت** الی من بعد بود که در وقت **عفت** الی من بعد بود که در وقت **عفت** الی من بعد بود که در وقت
 معاصره اهل سنت حل شد از دل تو مشکل با از دست او که آب شد دل با ملا فویدیکه نویسنده
 خدمت قلم خاتمان می باشد از دست **عفت** الی من بعد بود که در وقت **عفت** الی من بعد بود که در وقت **عفت** الی من بعد بود که در وقت
 نوحه خود از بنابر حضرت شیخ حاجی محمد جویشانی قدس سره الغزنی میگردد و با همشش تکدیب آن دعوی می نماید که
 نجابت شوخ وارد جلال خدمت شد پنداره خودی کند از نتایج طبع اوست که **عفت** الی من بعد بود که در وقت **عفت** الی من بعد بود که در وقت
 خوشید و ار ابد ام جوشش سوزند و که غم نوحه نه زبیری در دوالم است و غم از است که در وقت **عفت** الی من بعد بود که در وقت
 منت و که باز شوتم رسیده گشته پیش که در آن راه خضر بر جدر است و گل محرابش خار شکرگان است
 سنگ آناه کاسه است که است **عفت** الی من بعد بود که در وقت **عفت** الی من بعد بود که در وقت **عفت** الی من بعد بود که در وقت
 شاعری بود در فن شعر و غرض و معا و تالیخ و سایر جزئیات ماهر است در سائل در آن باب ضعیف کرده در مجلس اول که با شاه خضر از
 پناه را ببلایست نمود او در مجلس پای چیش نهاد با شاه چون باین جزئیات آداب بسیار مقید بودند فرمودند که ملا چلیب چپ و
 است او را باز گردانیده بیارند بعد از آن که حکم جلوس وی شد زبان خست و شطاحی و صفا بهت آغاز کرده با بلا سیکسی عجیب و راقاوه
 و با میر عبدلکے صدر که جانب ملار گرفته بود گفته که چکنم که با سیکس روسه سیکسی سیاه و چون خواج حسین مروی که اندکی بقوت
 انفعالی متم بود آمد ایشان بنوده گفته که خواج چه وقت پشتی شما بود با شاه خضران پناه ازین ادا با به جلقانه آزرده و گو
 خاطر بر خاست که با وجود آن از کمال علم که داشتند در مقابل آن بدی و دوی باید است بدی وی را حتی نشند و سبب
 انقطاع و از ولایت ماوراء النهر مقطع این غزل شده **عفت** الی من بعد بود که در وقت **عفت** الی من بعد بود که در وقت **عفت** الی من بعد بود که در وقت
 در وقت کشم و طاس فلک جام من است و تا نیاز سے شده در ملک سخن خسر و بند و نام جامی شده مینوخ کفون نام شرف
 سے گویند که در تبه روزی در مجلس این غزل خویش بخواند و دیوان مولوی حاضر بود چون حسب حال که شاده اید در اول مجلس این
 مطلع بر آمد که **عفت** الی من بعد بود که در وقت **عفت** الی من بعد بود که در وقت **عفت** الی من بعد بود که در وقت **عفت** الی من بعد بود که در وقت
 روزی بنیاز سے فنونی شاعر اور خواب دید و بولی بر ریش او کرد و شاعری انقطاع گفت که قطع فنون بنیاز سے
 دید و خواب بر ریش او ریش همیشه آب باشد اگر شاشید بر ریش میارید سگی بر او شاشید شاید اول
 بروی آتشین زلف تو ای سمن هین سجد بی چون بوی بر آتش قدر بر خشتین سجد چو پتو آنم که در گردن سر آن تند و گرم و خیا
 در نظر آورده هر دم گرد او گرم و در شکر نیست از با و صبا پیر آهشن و بلکه جانی یافته پیر این لطف بخش و فاقست او در راه
 نامی تخلف بر هر چه مصوم معنوی غلف رشید خیب بکرسید معنای است که از اعیان ندادت عطام و کار کرد که در وقت **عفت** الی من بعد بود که در وقت
 در ملک امرای با شاه است و داخل و دلی خدمتی بجانب سز و قدر مار متعین و با سز است با خلاق در و شایه غلظت و کمال
 انسانے منصف و دیانت و امانت و شجاعت و خاوت مشهور چون اصباح و تقوی و در و ناز و کلام مفید است کسی که در راه

مستوق از ملازمت و پندار
نقد بسیار جهان با دست
زمرگ کس بر بدن زودار
عید نازک صدای درین حسین
نزد نزدیکه و پس تر از اول
نزد هر فرقهای نتوان کرد باسل
با هر بعد نوشته معنی لا و
بوده محب اگر بودش ساهن جلی
پس از معانی رنگین بر حسین
روزی که هیچ جانپوشایه اهل
نست با نانو و در آنجا باید بود
ایضا فریاد ز غل از هر کس میگو
ایضا ای آنکه بران جنت نظر میاید
ایضا عشقت نه متاع هر خردار بود
ایضا ز لایش روزگار زاهد که
ایضا در عشق تان عشق جنون بلبل
ایضا روز زینب با همه کس میان
ایضا گلزار جمال جاری در دام
ایضا روز یک بفریادش خبر میدهم
ایضا در بحر دل قلم خون میگذرد
ایضا دلدار بجز تان هر دل خون نشود
ایضا جوی جانش از بسیار بود
ایضا هر خطه و لم خیال تو سازگت
ایضا ای آنکه تو با کس به بر حسد
ایضا امروز صباوی و فای دارد
ایضا که نالم و که ز ناله خاموشم
ایضا در دیده زانند و جنب بسیار
ایضا هر سال کجاست پرستان می آید
ایضا یکسکه سمرقین بناد اهل نشت

خواهم خلاصم با زود فراق
بای که هر که در از دست
بینه سحر اسبوت سحر است مگر
کس که تان خنده شیرین گریه
نخل فلک در گلشن قدر تکیه
گر بر فصل قدر نظر نشت نسو
گر در خیره و گذر و صورت
گر غمزه تان بیخ سبست زبان
ایچای بر تو نامی بر اهل حسد
باران ابروی تان و ساقی زور
با طویش همیشه در سخن باید بود
آواز در از پیش و پس میگو
چشم تو روی چشم من بسیار
اوراد و جهان نهایی بگیا بود
عیب دگران کمن تو هم از آن
باز از الفراق رسنمون باید کرد
در آینه کفر با بیان میباش
چون جلوه دهد بخاطر افکارم
در دامن بحر دست دل کو بزم
صد و دوازده قدم درون تو
در وی نشوی تا تو در گون نشوی
هر دیده نه لایق رخ یار بود
ز آنسو که توئی هزار باره و کس
در خواب شده خاطر ازین حشر
گو با خبر ز شناسنی و دارد
باشد که ز جای خنثی گویم
وز ناله زود و دل زنیان
شادی ز ناله جهان می آید
یکسکه از آن جان پندار

عین کرمی بدین آدی
شیری که شیر مرغ از دست
بازوی جوی بگراند از دست
آن جامی همان گریه و این جامی
بغیر همان ز خرم بود در غم
در جنب او نماید گردن کمر او
از بیم سید زدن آسین
ای روی بخرج کوه و سکار بر فلک
در عرش آید چه سیه نامی
آن دین ناله اعظم و احدی کبر
همه میل و هم کمل کمن باید بود
گروه همیشه کبر سیر منزل
خواهی که ز عشق باطل خاطر
کمل نیست که در کوه و دایه بود
برین ز آلودگی دامن خویش
چون همیشه تمام مژگون باشد
انست طریق عشق جانانه تا
در ما در با جهان جهان خیزیم
زان گریه که با خون جگر آیزیم
در وضع زان آتشی خواهم زد
سوزیده و شعله ای چون شعله
هر کفر عاقل ز نور زان بود
شیرم جان که مرغ جان از دست
بسیار رنگ و پای طلب در دست
دیوانه دل هر کس از دست
فایغ ز خیال تو زود کس
در سینه بجای می آید بسیار
در سینه ز کس کس بسیار

تا نیمه ای در دست
خوش اگر خدا کند
بهر شایسته که
دست گزاف از دست
هر وقت آنجا که
بخدمت و تقاریر
باشد سپهر ترا و می که
آرایش فردا که
شیرم ز کس کس
ولم نگره الزام
دیوانه کار خورشید
نخستین با کس
در چشم دولت چشم
باشک که در دوگان
نامی در دست روزگار
در نگاه دل از دیده
ز نگر کردن سلطان
بستان جهان من کمال
خون سزا دل بدین
زنگونه که در درون
کماند دل از دست
بسیار شادان هر
بسیار زود کس
بسیار زود کس
بسیار زود کس

بناحق مائل بلکه عازم و بازم روزی در حرم که بلده است در سرد کوهستان کشمیر بنیول فقیر را می طلبی همزای سحاب کشمیر که تخته سنگهای بنیول را
 داده دید و صحبت گفت که آه این بیچاره را بنظر اندک تا کی بقیاس انسانی بر آید یا آنچه اعتقاد است تصادف در شقیقت آید طبعین بعبودان است
 حدین گفته مگر در احوال حال بوده باشد در وی خط و نشاء و تنفره نویسی کستی شب و نشت و با وجود مطالب علی ایضا کتب تاریخ عربی بنویسند
 بایت او مید که در این بیت از صحت اسباب تا از توجده فاعل نشاء در ازم به پرنیا پیشبشم کاش ضعف آوازم و له حال
 نیت ز غلظت سر بر آرم چون مر بینه که باز از دست مشتم شانه کنگه که توت قراناب خنای که برودل تپش آکنده که صد کوشش
 آزاری می آرد بر وسه که و له در زیر زخمی تو شکسته ای طبع شاه نانوای خورشید خورشیدم و له مرا از سحراریست
 بر این بکنند آنگاه در ایام جوانی حال این پسیدند ای و له هر گاه منم زغبان بسکه دارم زوق عشق و شکله از جانم بر آرد آتش خود آرد
 له بر ساهتم هر چه قدر تنم می آید از جوی من ز تو تنها محبت است و که میخواهم که در روز جزا پیش کنند از من بد که ز تنم با بیم گفتن که
 یسقت هادویم و له بیکیس با نهری عزیزم از اردو خشم که سرکار همین با من تنها داری و له شب فراق تو صد گونه نامست مرا
 بین میان بگه و فغان که سردارد و له میوان دید از برون سوز و دم را در بدن همچو نوحه فانوس از درون سپهرین با از غم اقیانوس مجال
 حکام و دواعی ناشوی آنگاه در هر آن خود اتم رسیدن اینچید بیست از قصیده است که در وقت حضرت امام حسین علیه السلام گفته من گفتند
 که از طغیان سوزشست بگیرم چه شمع شکله خود در هر زمان برین زنده روانه مان تا و فاد و مرین دانست در بند جفاست کاشکی من زندگ
 عجز آید از آنکه ز قبضه خلعت گرد و طبیعت برودر میتوان پروانه من در یک سخن صد کوهستان بسکه استغنا بعد است در اوج حیرت
 بود نظر تا ز غم جاودان در مزاج با و اگر خلعت اثر ظاهر کند بر زمین باد هوا چون حمل نوه آید گران نیست چون من خسرو امر و در یک نظر
 بر شک و در درین بسم الله بنیاب استخوان که ناهدان کبر منی چون شود فکر میند غرض من خود کند از غم فانی همان و له که هر چه از تو دلم تا
 روان و چه نماید از خدای در هر این که در و بدان غیرت آنچه عشق تو در وی بجان هر که در جاودان دهد شبها که بر فروزم از
 زنده تول سزیدم چراغ بهفت آسمان و این قصیده را در مع حضرت خاتون جنت زهرا سیده شامنی ایده معنا گفته اما چون در راه با نظر
 زدن از جمله بی ادبیا بود آفات روح در بخا ایراد نمودن مناسبند به وفات غلبه دومی که سنه را در و بود از و کیا بهائی من ماند و اول فزونی اول بر خط
 نه و داعی بروی غنچه است بهند آمد و در گذشت از دست اسباب سواد هند که بگفت چون شب بچکان کسیکه آمد و اینجا بگشت و در است
 لایت و ای محبت بگذر غنچه اگر جان بی بند سلامت و در قطع اطلاع که طبع خوش آن زمان که بر دست نظر کنان دم از خود زمان آن خود هم زمان
 روح از خود گفته از شراب نیرم نور زمان و دم از خود و بیایه لعل تو بود ز رنگ آن دم از خود و روی این علی نام دارد در علامت غلبه زمان بود از
 ابیات در چنین آنگاه در پی چرخ کبر من ز روح و این بیت بنویس از بی نازت نشاء در روز گنجه می که نامین شد چو شمع زلی چو آتش از آه آتشین بیست
 چو اعیان بهاه ز دست و شب سید ترا گاه نواز جان آشن سبت و در و با او هم از داب زندگانی ما کی جان سیان شایه می آید و دم آینه زان ز کس غبار بار
 که چشم روی از این رنگ ندارد و ای خوش آن تیکه از کبر من و آن این که شکان جان که تویم و شوهر زنیای می آید که تو آن تم خیال تو فانیای بود کبر و سر
 و سر زلفش بر این از سر آه مارز چو در شمع که آید شاد و مبارک و صمیمی هر چه اندام دارد و با غرض خلعت شاه فیاض به مولانا است
 بنویسد در ملک اعدیان داخل است خورشیدی از جانب عالم سبز ز کلام الدین احمد دارد و گاه گاسته خطب میرد از دست اسباب
 که تو لذت اند و عشق و دستم هزار رنگ بجزه گیر ادا و که کوشش که بگوشد بگوش اسرارش از آن است باشد که بگوشد رسالت
 زین شویش که بهای قصد دور و اگر داد درین بزرگی تو کند ز جانمند اندیشه آنکه انار جان نام به از میان تا که نید کند از کشف غلظت
 و حاصلی جز آن خوش طبع بود از لایت عین صیغری از غنچه و از راه دیبا شو چه بد شد اهل کشتی بقران با قاده بجز فراقند و او با مل نجاب پسید و

اگر قلب شاه دکتی رفته باکی از کتی گیران سرچند گرفته غالب آمده و حرفان از عرق خند و خند ملبت و حرکت آمده زهره در کانه او کرده اند
 و این واقعه در صبح و معین و شمعانه روس نمود این اشعار یادگار از دست ابیات و لفظیانه بره سپرد و می ترسم که مبادا
 پوشش و لنگرانی ازلی و لکه نگارین تو چنان تند خوب آمده که کس به تنده غوی تو بر بنی آید و قوتی میروی اصل میرزا عطا
 مشهور است و در بدستان توطن داشته مجلس و عطا اول بسیار گرم بود از دست ابیات که بر سرم خاک مکتب کرده و در زیاد و رو
 نیست مکن که خیال رخت از یاد رود و لکه چون سر زلف تو گردید پریشان دلین کبیر و نکشادی گره از شکل من و لکه بی تکلف
 لر و باد و اوسه عم گشته ام به رفتن شوم سرگردان عالم کشته ام و لکه بگذشت ز حد فتنه برد و اله ما عشق آمد و گرفت ز
 سرتا قدم ما و قباچی اصفهانی چند گاه در کتیر بود و بلا پور آمده باز نجان کو که می بود از دست ابیات در دل بنم شبان
 لوب که چون روز شود همه در ناکبشاید و در شش بر بندد و لکه تخط و فاست اسکیه نکویان روزگار خوانی نهند و خون دل
 میمان خورند محمد می میرزا بر خور و از مخاطب سخنان عالم ولد همدم بیگ است که از امر اسب مشهور باد شاه جنت اشیا
 بود لقی باعت و غلی ننگ اشتها داشت و نظم مشغول بود از دست ابیات دل من بن و بهر سوزانه داعی از خون زده
 بچو محنت است و بر حرف کرد اب خون و زدی در تیغ آن تزل آصفی که به بیت قاتل من چشم میبندد و دم سبیل مرا تا با جبرست
 و بیا آور دل مرا بموجب حکم بادشاه گفته که به بیت آمد و بگذشت از دل تیر آن قاتل مرا ماند از غز قیامت داغ او
 دل مرا و شیخ فیضی زمانی که انگیزان باکره در میان آمده بود گفته بیت یا بر و بگذ از ای قاتل دم سبیل مرا تا با بن تهریب پاکوست
 شود حاصل مرا و امثال این غزلیات را درین ایام از دیوان خویش بر آورده مقبول ساخته بحری از فرزندان حضرت شیخ
 جام قدس اندر نه است بسیار صاحب تقوی و طهارت است و نظافت و طبعی ملکات بود دیوانی مشتمل بر ابیات با تمام سانسیده
 از شایع طبع اوست این ابیات به ای گل که منیر سد بدان تو دوست بر نام تو عاشقیم و بر بوی تو نیست انظر فذ که
 حاضری و غایت زمیان سنایی و ظاهرا از تو هر خبر که هست **عزل** سحر نواس طرب زن که شوق انگیز است

این مجلس گل بلبل سحر خیز است	بمجلس نشین شو ز اوج دلایع شوق	که باغ و منظر این که دورت آمدن است	دمان ز در و معاصی با تو به بطور
که رفت عمر بصیان وقت سحر خیز	بپوش خوش طاعت که در کین عمر	بدست زین ایام تیغ خونریز است	ساز قمر اقا مست درین باطو
که فتنه رخه روم صراجل تیر است	سحر نظم حسن بر بی از طوق کمال	هر در عارف شیراز بر تیر است	وله خوش است موسم و خی صده در با شتاب
گل نشاط اگر بگذر جام شراب	وله خوش آن شای که سرگونی بر نزل بود	فروع طلعت ساقی چراغ محفل بود	وله نسیم وصل دلارام زندگی بخشید
و گریه ز سیت از دست سحر خیز	وله سحر که وقت گل جلوه شایع بود	دمان فاخته پر نکه حقائق بود	وله مراد کوی سوای سرائی است
دری افتاده دیواری شکسته	وله وی هوای حرم و غم گشتا کردم	فتم و طوف سراسر پرده جانان کردم	وله گل نگر از غل یار بگلزار آمد
که گل بوی خوش برین یار آمد	وله باز دل شمع چشمان سحر انگیز است	باز به خیر جنون زلف غنبر کعبه است	وله ازان نامهربان ترسم غل کار عیار
سبا گیس اولبری نامهربان	فتم بولم لکن رسم افتاده بر جا که درین سحر	نامواد می سبسی از خانمان آواره	وله ای دل آواره نما که درش جا کرده
نیک بمانی از برای خودی سدا کرد	وله که تیر است بیار آن غلام سحر	و فاست که زمین نیست وفادار است	وله طلبگار رسالت کشته عمری سحر کردم

سپهر خیز غنچه ملبت بچران سحر کرد
 شاه محمد آتشی است گلچینی بگای دانی تخلص میگرد و آخرین تخلص قرار یافت سلیقه شعر به ابیات مناسب داشت این ابیات
 از دست ابیات قمری سیاه نهر چه فریاد می کنی گو یار تیر و قاست او یادمی کنی کنجک و ارسنه دام تو کشته ام

چون بر خلاف داب ارباب تصانیف و توالیف که از زمانه مصنف خویش صد چشم احسان از زمان و زمانیان دارند و علم
 کی در دل ساخته آنرا حسیده تقریب ملوک و استجاب منافع و تحصیل مقاصد می گردانند این نوباوه را بطبع و توقع مستقیم با
 دست و کلا علیه و تشبیه تا بدیل لطفه العمم و مضله المقدم محض از برای خاطر جماع مستحب مستغرب از آئینگان که طالب و محب
 استطلاع بر احوال زمان باغوا بنده بود و بر طبق گفتار ما نمانده آمد تا باشد که ازان لذتی در کام جان ایشان رسد و دوستی از نزه خوان ایشان
 نصیب مذاق جامع که حکم با عیالی دارد نیز گردد دست اگر شراب خوری و چه نشان بر خاک ازان گناه که نفع رسد بغیر حیاک
 چه باعث اصل بر جمع این خرف ریزه آن بود که چون تغییر احکام و اوصاف که در نیولاسمت وقوع یافته و در حدیث نیز ارسال نشان بنده و از
 اهل ابل و انشا آنکه قدرت و قانع نویسی داشته و دو کلمه مربوط می تواند نوشت با چشم خوش آمد اهل زمان یا از هم ترس ایشان یا تقرب عدم
 اطلاع به حالات با موردین یا بواسطه دوری از در خانه و اغراض نامیده و مکتوب پوشی کرده و درین راه بنیاد و پوری را اجتناب از فوخته بار
 بصورت حق جلوه داده و کفریات و حیوایات را تناول و تناول مستحبات نموده و دلیل بر تحقیق آن گذراننده اولیا
 الذین اشکروا الصلوات یا هدی فما یجوز لیس و یقین است که اهل قرون آئین که این خرافات باطل و تطولات
 لا یطاع را خواستند و بدین سبب من سبب غلبه مستغنی و جمعی دیگر متحیر لا اقل متردد و متوقف و متطرخواهند مانند تبار آن که کشف عطا انگیز
 که باره این معاملات و واقف و در عین کار و بار داخل بود ضرورت شد که مرتب و مرویات را که ناشی از عیان و یقین نگمان و تخمین بود
 در قلم آورد چه شنیده کی بود مانند دیده تا هم کفارت کتابت قسری و ارادی سابق و لاحق گردد و هم حقی بر اهل اسلام ثابت و
 بر خود رسم کرده باشد بیست مگر صاحبی رفوری برجت کند و کار این مسکین دعای و چون نیک منگرم این سووده و
 و گیسو و کت حکم بیاضی دارد که بنزدی از معلومات در آن درج شده چه مبررات و چه سموات جامع را شاملست به حکم اینکه بیست
 سخن را بنویس قلم نیک که ناگه نیرودم گریز و سخن در وقت کتابت آورده شد پس اطلاق تصنیف یا تالیف بر او از روی
 انصاف جزایف و کزاف که منافی سیرت اشرف است تواند بود و مرا ازان شرم با و تا مبیانات و مفاخرت چه رسد و اگر بگوید
 پروازی که هم چنین نقد ناقص عیار و ستاع بقیه و بمقدار و عبارت قاصرونی اعتبار برای نگذیب و تریف دعوی من پس است
 مع مراند اندازا لکن کس که من دائم حکایت کسب سبب تمثیل روی گفت با شکر که هم از کجا میری تو راست بگو
 سیر گفت اینک از تمام شسته ام زبان گریه و اندام گفت آری که شاید اینست پس بود دست و پای چرکینت اکنون
 وقت آنست که دست نیاز بدگاه کار سازنی بنیاز بنده نواز بر داشته آنچه اصلح حال باشد با آنکه بران حضرت هیچ اصلح واجب نیست
 بلکه تفضل است بخوابد و اکتفا بنا جات که از تمنع و تکلف و در و با جابت نزدیک است نماید مشاجرات با دشمنان و مناویر
 سوا مگر خداوند ظاهر و باطن ما را در طلب رضا خود و معبد رتق و پریشانی و سرگردانی انداخته همه مسلمانان بر او عفو و عافیت قریب
 وقت ما کن عنایت و هدایت را سابق و قائله ما گردان ما را بدست تفرقه ما بازنده ما را با ما باز نگذار ما را بسیار و ما را با ما
 کار از شر ما نگاهدار و کار ما و همه مسلمانان در عافیت و رضا خویش با صلاح آر کرده را در گذار و آئینده را نگاهدار نسبت
 هر چه بخشی میدهد و بی بخشش بار ما خود بخشش قریب بخشش ما را بقر خود و محذوق کن ما را بدون خود مشغول گردان
 ما را از یاد خود معزول ساز اگر پرستی عجبی نداریم و اگر نبوزی طاعتی نداریم از بنده خدا و ذلت و از تو همه عطا و رحمت
 اسے قدیم لم نزل وای عزیز بے بدل یا کطف یا خیر یا سمیع یا بصیر یا من لا یخلف الی البیان و القیاس
 کثیر و کثرت صبر و اجتهاد و توفیق ما لاین و کثرتنا بالصالحین و صل علی من یرحم الله من عباده
 کثیر و کثرت صبر و اجتهاد و توفیق ما لاین و کثرتنا بالصالحین و صل علی من یرحم الله من عباده

منوی ایا و صیان مرا پیشین
 چنان کار دنیا و دینم بساز
 بر اوصی مرا درین مستند
 متناگنا هم بر پیش کس +
 گنا هم بیا مرز و پوشیدار
 نگهدارم از صحبت ناکسان
 مکن بر مرادی مرا کاسگار
 غنی کن ز کج وقت با حق مرا
 چنان کن بیا و خودم هم قمر
 در جام محبت رسان ساغر
 اجل گر گذ چاک پیرا هم
 ز رحمت مکن یک فارسی من
 چنان قوی ده کزین اضطراب
 گرفتار عصیان ز محبت سیاه
 نباشد در آن عرصه بطلال
 چون نیز آن عدل آید در میان
 بیکران کنی بطل عزم گران
 که نتوان در گشت گردن گناه
 که خلق جهان را بدم در کشد
 با فغان در آید خلق از نشاط
 زود و شب بهر تار یک تر
 بقبر جنم شود جای بن

مبین جرم ما رحمت خویشین
 که از هر دو عالم شویم سینا ز
 ز دنیا و دین یک از هم بهره مند
 تمنای من از در دست تبین
 که هم شتر پوشی هم امرزگان
 بصاحبی اهل دردی رسان
 که محبت مرا در سر انجام کار
 حضور سی ده از دون طاعت
 که ناید بغیر از تو ام یاد کس
 وزان با ده ده دستی دیگر
 نگیزد عیار جهان و استم
 در لطف بکشای بر روی من
 شود بر من آسان سوال و جواب
 سیه گشته رو باز شرم گناه
 بیای بی خبر سایه تو و احوال
 که گردم و بیش هر کس عیان
 در آن منزل پر زخون و غل
 بابر کرم نامه ام ایوب
 زین آبی از لطف بر آتش
 چو شبهای تاریک بخران
 ز شمشیر برنده برنده تر
 بصاحت بیا و دم آلا آید

نگهدار از من بدروزگار
 با لطافت خود داریم در امان
 مکن در کف نفسن بجاره ام
 ز کسب عیال بدو خوش
 ز نفس زل بخش آگاهیم
 سو خویش کن روی بر ما
 ندان کسی جز تو بود من
 مکن بر مراد جهان ما لطم
 برویم در معرفت باز کن
 چنان یک از ما بل بعبه مرا
 چو شیخ اجل رفته در جان کند
 نویدی ده از لطف بخشایتم
 چو خلق جهان رو بختر کنند
 ز گرمای محشر در آن اضطراب
 بفضل خود ای صانع ذوالنن
 بودیم رجم کوههای مگناه
 که بر آن نمود نامهای عمل
 و نشان شست شوم بده آبرو
 وزان آتش آرزویشم
 خود و دل ما غرقان جانگداز
 زبانه زنان چو نارسند
 خدا یاز معصوم مکن نا امید

زیر که باشد مراد خودار
 ز آفات و آشوب آخو زمان
 اما بخش از نفس با بره ام
 ز خلق جهان کس هم گوشه
 خلاصی تو از جهل مگر آهیم
 خلاصی ده از بهر که اقد مرا
 تو دانی زبان من و سو من
 ازین آرزو سر و گردن و دل
 و آن خلوت محرم راز کن
 که نبود متناسک دنیا مرا
 غزایل آهنگ اسپان کنند
 که باشد در آن خواب سا ایشم
 سر اسیمه از خاک بر کینند
 شود سنگ آب از قف آفتاب
 مر سآیه لطف بر سر فلک
 که پیش انکوه با چو گاه چه با که از جمع
 بود آن چنان نامد من سیاه
 چو از دوزخ آتش علم بر کشد
 چون بر روی دوزخ نماید صراط
 بیای که از سوی بار یک تر
 بگس اگر دست من و ای من
 آنقدر تو آید که بعد از خود

دو و سپردن و سوختن و باغ ازین مجاله سراج حاصل آمد و حیدر کاشکش از دست زمانه محفوظ کشید
 که این نعت در وقت و این گوهر بے تبا بدست افتاد انشا بر اقد قاعله از چنان بے صیانتی میدیانتی
 تا حفاطه چند محفوظ ماند و همچنین از منب و غضب طراز آن ابله روزگار و همون و پیوسته در کف عصمت آس
 محتفی بود پیر ایتسبول یا بدوزخی از چشم احوال بر بلن نرسد و دست قاصر این از دامن حال
 این بیکر خیال کوتاه گرد و هر که نه نوم آن باشد محروم شود دست خدای جهان را نیز اسان سپاس که گوهر پرچم
 گوهر شناس و مگر خاطر فاتر سائر و مکنون صفت کثیر چنین بود که بفتح تاریخ کثیر با بقا و رنج سلاطین کج بدات و کجالد و سینه
 و فراتسب از دور یک شیرازه کشد اما چون آن قماش با من قماش نیستند داشت چه چون در برابر است تا این ان تاریخ

بست و سوم روز جمعه از شهر جمادی الثانی سنه اربع الف طناب اکتواہ ساخته برین قدر اکتفا نموده و این قطعہ عمل تعمیر یافت کہ قطعہ
 شکر شد کہ با تمام رسید | عقب از گرم رباسی | سال تاریخ ز دل جستر و گفت | اتخاسبے کہ ندارد ثانی
 و الحمد لله علی توفیق الاتمام و اصلوة و اسلام علی خیر الانام و علی آله و صحبہ المکرام الی یوم الدین

خاتمة الطبع

عجب طبع و قادت شاعر بی ندرت و عدیل سخندان نیل معسر کہ بحر بیانی را مقدمتہ ہمیشہ مولوسے فدای علی محض عیش و
 ستایش و نیایش فراوان مالک الملکی را سزا است کہ قوتی الملک بن ششار بر عطای بی غایتش و لیلی است سبزه بن و تنوع السحر
 مکن ششار بر جباری بی نهایتش مینہ نیست روشن و لغت قدسی اساس سلطان قلم و نبوت راز بریا است کہ تیغ جمائید وین سبزه بن ششار
 سجد را بقبضه خویش در آورده و سکہ شرع متینش در چار و انگ عالم رنگ رواج از چرخه نقیاس بر بگفرد ۵۰ غزلیج سبزه بن
 سلطان الانبیا محبوب کبریا شطیع الدنبن حرمة للعالمین احمد مجتبیٰ محمد مصطفیٰ صلی اللہ علیہ و آلہ وسلم اما بعد بر ضامن خورشید
 شائقان فن تواریخ مخفی مباد کہ کتاب لاجواب و تاریخ بی مثل و انتخاب جام جهان نما اسم با سسی مانجوت التوارخ ز ارضی و
 تواریف وزیدہ تصانیف فاضل اجل عالم اکمل ناشر شاعر سبزه بن دان یکانہ روزگار سر آمد نور خان صداقت نشان
 سرخیل و قانع نگاران فصیح زبان عبد القادر زید احوالی مرحوم متفحص حالات سلاطین دلی و نندی در اذکار فخر و شعرا
 آن شہر مینوسود است از زمان تالیف الی یومنا ہذا بسبب کمیا نی گوشہ نشین جسد خفا بوجہین محرم تا حال از حالت
 انطباع معسر چون خویش انبای روزگار و ارباب تواریخ و دست بجانب انطباعش پیش از پیش بنظر درآمد و بہتدا
 شان از حد گذشت بنا بران حسب حکم عالیجناب معالی القاب حاتم سخاوت رستم شجاعت ہر سپہر دولت ماہ آسمان ریاست
 در بکتای بحر حشمت لعل بی ہما کے معدن فتوت عادل باذل رئیس سیر چشم در یاد دل صاحب دولت و زور

جناب منشی نو کشور صاحب ام قبالہ

ہمتماں فرج مش کردار و کار پر د از ان چابک دست طباع و سلفہ شعرا امثال اللام کرہمت بر میان جان شکر بسند اما
 چون غیر از یک نسخہ قدیم چندا نگہ بستند کہ تر یافتند ہما مکن در صحیح و تنقیح و دقیقہ از د قائل نامری فرود نگذاشتک بالاندر
 عروس نسخہ مذکور در ماہ ذی حجہ سنہ یکہزار و دو صد و ہشتاد و چار ہجری مطابق ماہ مارچ سنہ یکہزار و ہشت صد
 و ہشت و بیسوی بہ مقام لکنو از زیور انطباع محلی و بہر ہفت شدہ بزم آرای عرصہ شہود گردید و چشم مشتاقان را بصفا
 فراوان و نصارت بکران بخشید قطعہ تاریخ لراقمہ

چون این نسخہ نادر و انتخاب	شدہ طبع از فضل و تایید رب	تو عیش از پی سال تاریخ طبع	رقم کن بہین عمدہ و تحب
	کشت شاعر نگو تواریخی	لطف اور است ہر کسی قائل	
	کک باقل نوشت تاریخش	قصہ و لکشا و راحت دل	